

Susanne O'Leary

Herinnering aan
Wild Rose Bay

1

Het victoriaanse huis, een voormalige pastorie, stond als een monument midden in het dorp. Het was een herinnering aan vervlogen tijden en tradities waar het dorp op was gebouwd. Het was bedekt met klimop, had schuiframen en aan elke kant een torentje en was inmiddels de huisartsenpraktijk en woning van de dokter.

Kate stond voor de barokke voordeur en bestudeerde het koperen bordje waarop pat o'dwyer, huisarts stond. Ze had gehoord dat dokter O'Dwyer een gerespecteerd en geliefd lid van de gemeenschap was. Hij was er 'al eeuwig', of 'een jaar of veertig', afhankelijk van wie je sprak.

Het voelde goed om de haast en stress van een spoedeisende hulp in een van de grootste ziekenhuizen van Dublin achter zich te laten. Ze was opgelucht om in Sandy Cove te zijn om haar opleiding tot huisarts te beginnen. Een slaperig dorpje aan de rand van de westkust zou misschien voelen als een vakantie en ze dacht dat het ook interessant kon zijn. Even weg van de druk die ze de laatste tijd had ervaren, zowel professioneel als persoonlijk.

Impulsief had Kate gereageerd op de vacature na een behoorlijk stressvolle periode in het ziekenhuis. Een tijd waarin ze zelfs was gaan twifelen aan haar keuze voor een carrière in de geneeskunde. Na alles wat er gebeurd was, was ze zo van slag dat ze om vrije tijd had gevraagd, maar een van haar leidinggevenden in het ziekenhuis had in plaats daarvan een aanvullende opleiding voorgesteld. 'Ga weg uit Dublin,' had hij gezegd. 'Probeer een klein ziekenhuis op het platteland te vinden waar niet zoveel druk is.' Dus hier was ze dan, in dit kleine dorp dat ze ooit had gepland te bezoeken onder andere omstandigheden.

Ze keek op naar de imponerende gevel van het huis en voelde een steek van opwindning bij de gedachte om hier een tijdje te wonen en te werken. Het huis had de charme van vroeger tijden, maar hoe zat het met de mensen erbinnen? De dokter met wie ze ging werken en zijn gezin dat hier ongetwijfeld ook woonde, wat zouden ze van haar vinden?

Kate haalde diep adem en drukte op de deurbel, die ze binnen kon horen rinkelen. Terwijl ze wachtte tot de deur werd opengedaan, keek ze naar het einde van de straat, waar ze een glimp van het strand zag en de blauwe glinstering van de oceaan, die ondanks de invalende schemering nog zichtbaar was. De lucht was fris en schoon en vol met de klaaglijke schreeuwen van de zeemeeuwen die boven haar door de lucht zweefden. Wat een maritiem beeld, dacht Kate, en met een blik op haar horloge belde ze nogmaals aan.

Ze raakte de wijzerplaat van de oude Rolex van haar vader aan en dacht terug aan toen hij hem aan haar had gegeven, een week voordat hij doodging, en zei dat het het beste horloge was om de pols van een patiënt mee te voelen. Haar vader was ook dokter en was veel te vroeg gegaan. Hij werd door veel mensen gemist, maar vooral door Kate. Ze had er altijd van gedroomd om in de voetsporen van haar vader te treden en hier was ze dan, op het punt om zes maanden door te brengen in het dorp waar zijn kant van de familie vandaan kwam. Toen deze positie vrijkwam, voelde het alsof het in de sterren geschreven stond. Sandy Cove in County Kerry, waar de familie O'Rourke had gewoond sinds het begin der tijden – een plek waar ze haar vader vaak over had horen vertellen maar waar ze nog nooit was geweest – zou nu een tijd haar thuis en werklocatie worden.

Kate schrok toen de deur voor haar openvloog en bijna tegen haar aan sloeg, en ze zag een grote vrouw met een massa roodblonde krullen, lichtblauwe ogen en roze wangen.

'Hallo,' zei de vrouw. 'Sorry dat het even duurde voor ik kwam, maar de dokter is op huisbezoek en ik moet in mijn eentje de telefoon bemannen. Vrijdagen zijn altijd net een treinstation hier. Iedereen lijkt tegelijkertijd ergens last van te hebben. En ze willen voor het weekend weer beter gemaakt worden.' Ze sprak zonder zelfs maar te stoppen om adem te halen en Kate stond daar verbluft te luisteren.

‘Maar goddank is de nieuwe dokter onderweg,’ ging de vrouw verder zonder op antwoord te wachten. ‘Het zal zo fijn zijn om iemand te hebben die jong en fit is om het hier te runnen als dokter Pat met pensioen gaat.’ Ze stopte om adem te halen en keek Kate aandachtig aan. ‘Maar wat kan ik voor je doen? Dokter Pat zal nog God weet hoe lang wegblijven. Hij is de berg op om naar het slechte been van mevrouw Dolan te kijken.’

‘Eh, eh...’ Kate knipperde met haar ogen. ‘Nou, ik ben... Ik ben de nieuwe dokter.’ Ze stak haar hand uit. ‘Kate O’Rourke. Jij bent vast Bridget.’

De vrouw keek haar aan en begon toen te lachen. ‘O, dat is een giller, zeg. De nieuwe dokter? Kate, zei je? En wij maar denken dat je een man was. Er stond K. O’Rourke op de brief van de medische raad. Zeer gekwalificeerd, stond er. Dus jij hebt met die beroemde hartspecialist in Dublin gewerkt?’ Ze zweeg om adem te halen. ‘Wat ben ik onbeleefd.’ Ze schudde Kate de hand. ‘Ik ben Bridget, doktersassistent en moeder-overste en biechtmoeder en alles wat je maar moet zijn als je hier werkt.’ Ze deed een stap naar binnen. ‘Kom maar binnen. Laten we niet als twee ouwe besjes op de drempel blijven staan. We hadden je pas maandag verwacht. Wil je een kopje thee? En iets te eten? Je ziet eruit alsof je wel wat eten kunt gebruiken.’

Kate lachte en pakte haar koffer. ‘Dat zou heerlijk zijn,’ zei ze. ‘Ik heb alleen een kopje thee en een broodje op in Adare, op weg hierheen vanuit Dublin.’

‘Heilige Maria, dat is niet veel op zo’n lange rit,’ riep Bridget uit. ‘Kom binnen, dan kijk ik wat ik voor je heb.’

Ze stapten de grote hal in, waar op een bordje op de ene deur spreekkamer stond en op een bordje op de andere privé.

‘Ga daar maar naar binnen,’ zei Bridget en ze wees naar de deur met privé erop. ‘De gang door, de laatste deur aan je linkerhand is de keuken. Ik ruim eventjes op en sluit de spreekkamer af en dan kom ik bij je.’ Bridget verdween door de deur van de spreekkamer en knalde hem achter zich dicht. ‘En struikel niet over de kat,’ riep ze eerst nog.

Kate liet haar koffer achter in de hal en liep de gang door, die vaag naar medicijnen en turfvuur rook. Aan het eind van de gang vond

ze een grote keuken, waar een stokoud groen emailen aga-fornuis een welkome warmte verspreidde na de novemberkilte buiten.

Kate ging aan de geboende grenenhouten tafel zitten en keek de keuken rond naar de oude keukenkastjes, de tegelvloer en het raam dat op een kleine tuin uitkeek. Dit was een geweldige familiekeuken en het leek vreemd dat ze de komende zes maanden in zo'n oud huis zou gaan wonen. Dokter O'Dwyer was van plan met pensioen te gaan als hij haar had ingewerkt, zo stond in zijn introductiebrief. Ze zou tot de lente blijven en dan zou er een permanente huisarts worden aangesteld. Kate glimlachte om het idee dat ze dachten dat ze een man was. Waarom gebeurde dat tegenwoordig toch nog steeds? Waarom dachten mensen bij het horen van 'dokter' in eerste instantie aan een man? Helaas was de geneeskunde nog steeds een mannenwereld, ondanks de zeer gekwalificeerde vrouwelijke dokters. Ze had de fout zelf ook wel gemaakt toen ze jonger was.

Kate had altijd al net als haar vader dokter willen worden. Toen ze klein was, had ze doktertje gespeeld met haar poppen en haar zus gedwongen de patiënt te zijn, waarbij ze haar in toiletpapier wikkelde en haar 'injecties' gaf met de speelspuit uit haar doktersset. 'O, kijk, wat lief,' had haar moeder gezegd. 'Kate wil verpleegster worden als ze groot is.' Daarop had Kate boos gekeken en gezegd dat ze dokter wilde worden zoals haar papa. 'Dat is lastig voor een meisje,' had haar moeder opgemerkt en dat bleek zonder meer te kloppen.

Nadat ze was afgestudeerd aan het Royal College of Surgeons had Kate in teams van verschillende medisch specialisten gewerkt, waarvan de interessantste hartchirurgie was. Gefascineerd had ze toegekeken hoe de chirurg de borst van een patiënt opensneed en het menselijk hart opereerde, waardoor de patiënt langer en beter zou leven. Chirurgie had een enorme aantrekkingskracht op Kate, maar naarmate ze meer tijd doorbracht op de afdelingen en de specialisten met de patiënten zag omgaan, kreeg ze het gevoel dat er iets ontbrak. Er zat iets kouds in de manier waarop specialisten de patiënten behandelden, alsof ze alleen maar een nummer waren of een interessante casus en niet mensen met gevoelens en angsten. De specialist hield nooit de hand van een patiënt vast en vroeg hun nooit naar hun leven, zei hun nooit dat ze zich geen zorgen hoefden te maken

en verzekerde hun niet dat de geplande operatie succesvol zou zijn. Ze kwamen gewoon de afdeling binnenwaaien, met de junior artsen in hun teams als zwijmelende fans achter hen aan, knikkend en glimlachend en slijmend bij de specialist alsof hij een of andere god was. En dan had je nog de mannelijke superioriteit, zelfs onder de junior artsen, waardoor het moeilijk was voor de enkele vrouwelijke junior artsen om een promotie te krijgen, zelfs al waren ze veel getalenteerder dan de mannen.

Als Kate klaagde over de politiek die in ziekenhuizen werd bedreven, haalde haar vader zijn schouders op en zei dat dat de reden was dat hij huisarts was geworden. ‘Ik ben dokter geworden om mensen te ontmoeten en hen beter te maken,’ zei hij. ‘Als huisarts mag je meer helen dan alleen het lichaam. En ik hield van het speurwerk om de correcte diagnose te stellen.’ Kate had dat in haar oren geknoot en was de kant van huisarts op gegaan en ze besefte al gauw dat ze daarvoor geboren was, net zoals haar vader. Ze had vijf jaar lang bij de Spoedeisende Hulp gewerkt in het St Vincent’s Hospital in Dublin voordat ze zich inschreef als huisarts. Het werk op de afdeling was doodvermoeiend maar fascinerend en ze wist haar diagnostische vaardigheden snel te verbeteren. Ze had weleens voor haar vader ingevallen als hij even weg wilde, tot de dag van het auto-ongeluk.

Het feit dat ze nu weer in een huisartsenpraktijk was, deed Kate zo erg aan haar vader denken. Zij en Tara hadden vijf jaar ervoor hun moeder aan kanker verloren en wisten dus precies wat ze moesten regelen voor de begrafenis, wat geholpen had toen ze weer aan het werk moesten – Kate bij het ziekenhuis en Tara in New York als modiefotograaf. Maar de snelheid waarmee ze hun leven weer hadden opgepakt, had bij Kate ook een eenzaam gevoel achtergelaten. Noch zij noch Tara had over de dood van hun vader kunnen praten.

Bridget kwam de keuken binnen en haalde Kate daarmee uit haar dagdroom. Ze zette de ketel op en begon in de kastjes te rommelen. ‘Volgens mij heb ik hier ergens een pot jam gezien,’ mompelde ze. ‘En er ligt vers sodabrood in het broodblik.’

‘Ik heb je kat niet gezien,’ merkte Kate op.

Bridget lachte. ‘O, ik heb technisch gezien geen kat, het is ge-

woon een zwerfkat die hier van tijd tot tijd komt. Maar hij is hier sinds gisteren niet geweest.' Ze pakte een pot op. 'Ah, hier heb ik het. Pruimenjam die mevrouw O'Dwyer bij die chique winkel in Killarney heeft gehaald.'

'Hopelijk vindt ze het niet erg dat ik hier in haar keuken zit,' zei Kate.

'Helemaal niet,' antwoordde Bridget. 'Ze woont hier niet. Ze heeft net een huis in Killarney gekocht en dat is ze in orde aan het maken, terwijl dokter Pat het hier allemaal afrondt en jou inwerkt. Hij zal met de kerst naar het nieuwe huis verhuizen. Tegen die tijd zul je hier wel gewend zijn.'

'Dat hoop ik maar,' zei Kate met een zenuwachtig gevoel bij de gedachte dat ze de praktijk binnen twee maanden in haar eentje zou moeten bestieren.

Bridget legde een van haar grote handen op Kates schouders. 'Maak je geen zorgen, meis. Ik ben er om je te helpen. Ik kijk er erg naar uit om een volledig door vrouwen bemande praktijk aan te sturen. Het voelt nieuw en modern. Wij vrouwen moeten de mannen laten zien dat we hen niet nodig hebben.'

'Wel een beetje,' wierp Kate lachend tegen. 'Een wereld zonder mannen zou niet zo geweldig zijn.'

'Natuurlijk niet,' vond ook Bridget. 'Ik zou het niet redden zonder mijn schat van een man. Hij is mijn steun en toeverlaat, maar dat zegt hij ook over mij. We zijn al meer dan dertig jaar getrouwd,' zei ze trots. 'Vier kinderen, allemaal weg naar universiteiten nu. Goddank heb ik deze baan. Ik zou niet weten wat ik met mezelf aan moest als ik de hele dag alleen maar thuiszat en de sokken van mijn man moest wassen. Maar hij zou dat geweldig vinden. Een vrouw thuis die hem op zijn wenken bedient, zou John helemaal prima vinden.' Bridget ademde in en zette een mok thee op tafel. Toen zette ze er brood, boter en jam naast en duwde het allemaal richting Kate. 'Alsjeblieft, meis. Neem maar wat sodabrood terwijl je op de dokter wacht.'

'Dank je, Bridget.' Kate maakte het brood met jam voor zichzelf, dat heerlijk smaakte na haar lange rit.

Bridget ging tegenover Kate zitten met haar eigen mok thee. 'Kan

zelf ook net zo goed even gaan zitten. Ik zal zo het antwoordapparaat nog afluisteren om zeker te weten dat er niets is waar we nog iets mee moeten. Eigenlijk zou ik dat niet eens moeten doen. Na sluitingstijd moeten ze South Doc in Killarney of Kenmare bellen of naar de Spoedeisende Hulp in het ziekenhuis in Killarney gaan als het dringend is.'

'Zijn er veel oproepen na sluitingstijd?'

'Vooral op vrijdag. Maar met name van mensen die oud en eenzaam zijn. Dokter Pat belt ze dan terug en kletst een beetje met hen. Dat is meestal alles wat ze nodig hebben. Maak je geen zorgen, je hoeft niet de hele tijd beschikbaar te zijn.'

'Goed om te weten. Zijn de mensen in het algemeen gezond hier?' vroeg Kate, die inmiddels haar eerste snee brood met jam ophad.

'Neem nog maar een sneetje, hoor,' stelde Bridget voor. 'Gezond?' zei ze toen schouderophalend. 'Dat komt en gaat. Hangt af van het weer en de tijd van het jaar en zo. Je kunt er geen pijl op trekken. En sommige mensen gaan niet naar de dokter voor ze het Cormac hebben laten proberen. Soms lost hij het op en soms niet. Echt een lastpak, die jongen.'

'Cormac?' vroeg Kate, geïntrigeerd door de blik in Bridgets ogen.

'Cormac O'Shea,' zei Bridget met een verbeterde trek om haar mond. 'Hij noemt zichzelf een heler. Omdat hij toevallig de zevende zoon van de zevende zoon is. Je kent dat oude volksverhaal vast wel.'

'Ik heb er wel van gehoord. De zevende zoon van de zevende zoon die helende handen heeft of zo. Ik wist niet dat mensen daar nog steeds in geloofden.'

'Ik denk omdat ze tegenwoordig vrij zeldzaam zijn, zelfs in Ierland. Ik bedoel, hoeveel vrouwen ken jij met zeven zonen? Of überhaupt zoveel kinderen. Maar Cormacs moeder dus wel, die arme vrouw. Ze heeft er acht gekregen, uiteindelijk ook een meisje. Cormac was de zevende. En haar man was ook de zevende zoon in zijn ouderlijk gezin. Heel vreemd. Dus natuurlijk gaan alle oude mensen hier in de buurt dan meteen denken dat hij wel een gave moet hebben. Ze begonnen hem te vragen hun wonden en pijnlijke ledematen aan te raken toen hij nog maar een jongen was. Moet wel traumatisch

zijn geweest voor dat kleintje. Maar nu is hij een flinke vent en hij werkt in het wellnesscentrum als kruidkundige. Hij is echt de lieveling van het dorp, met zijn knappe verschijning en charme. Maar wel een beetje vol van zichzelf als je het mij vraagt.’

‘Wellnesscentrum?’ vroeg Kate, die zich afvroeg of ze net zo gecharmeerd zou zijn van deze man als iedereen. ‘Is dat een soort spa?’

‘Niet echt. Het is een plek voor yoga en dat pilatesgedoe waar ik nooit iets van snap. Is dat voor piloten? Of iets Bijbels?’

Kate lachte. ‘Nee, het is een soort sport gebaseerd op yoga. Het is eigenlijk behoorlijk vermoeiend.’

‘O.’ Bridget haalde haar schouders op. ‘Klinkt niet erg leuk. Ik haal mijn sport uit het huishouden en tuinierswerk. Niet zo glamourus, maar je hebt wel een schoon huis én sterke benen en armen. Waarom heeft niemand het daarover?’

‘Dat is niet sexy,’ antwoordde Kate met een lach. ‘Maar je hebt natuurlijk gelijk. Alle fysieke activiteit is goed voor je. En huishoudelijk werk is productief en een goede manier om te bewegen. Maar ik moet toegeven dat ik het toch ook leuk vind om naar een sportles te gaan. En ik hou van door heuvels wandelen. Het huishouden doen kan dat nooit vervangen.’

‘En dan zijn mensen na al die yoga en pilatesonzin te moe om hun huis nog schoon te maken,’ ging Bridget verder. ‘Dus dan heb je allemaal fitte vrouwen met rommelige huizen. Ik vind het nergens op slaan.’

‘Dat is waar.’ Kate had het gevoel dat ze de hele dag in deze gezellige keuken kon zitten luisteren naar Bridgets visie op wat er gaande was in de wereld. ‘Maar vertel eens wat meer over het dorp. De familie van mijn vader heeft hier lang geleden gewoond.’

‘Je bent toch geen familie van Sally O’Rourke?’ vroeg Bridget. ‘Zij woont in het huis op de heuvel, een stukje van de hoofdstraat af.’

‘Zou kunnen, maar geen nauwe familieband,’ zei Kate na een korte stilte. ‘Alle O’Rourkes hier in de buurt moeten oorspronkelijk van dezelfde stamboom zijn.’

‘Ja, vast, het wemelde hier in vroeger tijden van de O’Rourkes. De O’Rourkes en McKenna’s waren toen twee belangrijke families.

Ik bedoel echt honderden jaren geleden natuurlijk. De O'Rourkes woonden in het oude dorpje bij Wild Rose Bay, maar niet iedereen kon rondkomen. De schapenhouders en de vissers en degenen die de politiek in zijn gegaan, zijn gebleven. Jouw tak is vast van degenen die elders op zoek zijn gegaan naar werk en die nu over het hele land verspreid zijn.'

Kate lachte. 'Ja, dat heb ik ook gehoord. De familie van mijn vader is ruim honderd jaar geleden naar Dublin gegaan. Hij heeft ons vaak verhalen verteld over het dorp en die kleine baai en de mensen die er woonden voor ze naar Dublin gingen. Ik denk dat sommigen van hen in de haven werkten en sommigen gingen bij de politie. Mijn opa is dokter geworden en mijn vader ook. Ik ben de derde O'Rourke die voor de geneeskunde heeft gekozen.'

'Dan heeft jouw tak het wel goed gedaan. Nou,' zei Bridget terwijl ze van tafel opstond. 'Ik moet het antwoordapparaat gaan af luisteren. En dan moet ik een maaltje voor de dokter klaar gaan maken.'

'Een maaltje?' vroeg Kate.

'Ja, hij houdt van worstjes en puree als avondeten. Wil jij ook?'

'Dat zou heerlijk zijn,' zei Kate, dankbaar dat ze niet zelf hoefde te koken op haar eerste avond hier.

Bridget knikte. 'Ik vergeet nog te zeggen: ik heb de slaapkamer achterin voor je klaargemaakt. Die heeft een eigen badkamer, dus het is heel privé. Je zult niet gestoord worden door de dokter of zijn zoon als die laat thuiskomt.'

'Zijn zoon?'

'Ja. Mick O'Dwyer. Hij is eigenlijk behoorlijk bekend. Heb je weleens van hem gehoord?'

Kate staaarde Bridget aan. 'Mick O'Dwyer? De acteur?'

Bridget knikte. 'Die, ja. Hij verblijft hier als hij vakantie heeft van het theater.'

'Hier?' zei Kate bijna fluisterend met bonzend hart. 'In dit huis?'

'Inderdaad. Maar niemand weet dat, dus vertel het alsjeblieft niet verder.'

'Dat zal ik niet doen,' zei Kate, die wist dat ze zodra ze kon Tara in New York ging bellen.

'Ik ben zo weer terug,' zei Bridget en ze liep de keuken uit, waar

Kate naar de deur staarde die dichtzwaaide, compleet verbluft door wat ze zojuist had gehoord. Mick O'Dwyer, prijswinnend acteur die ze in meerdere toneelstukken in het Abbey Theatre in Dublin had gezien, was de zoon van de oude dokter O'Dwyer. En hij verbleef hier, in dit huis.